

Al cap de 150 anys de la Congregació

P. Josep M. Soler, Abat Visitador de la Província Hispànica

Els Abats Visitadors i altres preparant el Capítol de 2024 a Subiaco el 2021

Amb joia hem de donar gràcies a Déu per aquests cent cinquanta anys de vida¹. El que va començar com una petita Província de la Congregació Cassinesa, per iniciativa de l'Abat Francesco Casaretto acollida pel Papa Pius IX, ha esdevingut l'ens monàstic més nombrós de l'Església catòlica, present als cinc continents. Déu ha estat generós i ha fet que els monestirs de la Congregació fossin escoles del servei diví no només per

als seus monjos i les monges agregades sinó també per a moltíssims homes i dones de tot el món. Els nostres monestirs han estat llocs d'identificació amb Crist a més de recessos de pau per a moltíssimes persones, oblats o no, que han tingut les nostres cases com a punt de referència. És veritat que, com tota obra duta a terme per homes, ha tingut els seus errors i pecats i hem de demanar perdó per això. Però sobretot hem de donar gràcies per l'obra que Déu ha

¹ Article del P. Abat Josep M. Soler en motiu dels 150 anys de la creació de la Congregació Benedictina Sublacense-Cassinesa publicat a la pàgina web de la Congregació.

El monestir benedictí del Sacro Speco, a Subiaco, on es va fundar la Congregació

realitzat durant aquests 150 anys als monjos i monges de la Congregació i, a través d'ells, a favor de tantes i tantes persones.

Actualment, d'una manera o altra, molts dels nostres monestirs viuen una situació de fragilitat, sobretot a causa de l'escassetat de vocacions i de l'edat avançada de molts dels membres de les comunitats, cosa que produeix la disminució de monjos i fins i tot el tancament d'alguna casa.

De tota manera, el que és important no és el nombre de membres, sinó la qualitat de la vida de fe, de la vida de pregària, de la vida fraterna, de l'acollida. I això continua sent una realitat viva a les nostres comunitats, que ens permet continuar servint el poble de Déu i la societat. Les comunitats presten aquest servei sent testimonis de l'amor fidel de Déu, sent escoles de pregària i de vida fraterna, acollint i oferint espais de silenci, de reflexió, de trobada, de formació espiritual, de diàleg amb la cultura, segons les possibilitats de cada monestir i del seu context eclesial i social.

Un element potser més important avui que en altres temps és l'acollida i l'escolta. Un monestir ha d'oferir el servei de l'escolta, de la pacificació, de la guarició de les ferides que tanta gent porta a dins; ha d'oferir una paraula d'alè, de vida, d'esperança. Per

això, des de la mateixa experiència humana i de fe que fa el monjo o la monja, cal ajudar els qui s'acosten a nosaltres a crear un espai de silenci al mateix interior perquè coneixent-se millor es pacifiquin. D'aquesta manera contribuïrem a ajudar-los a restaurar-se per dins i a obrir-se als altres i a Déu. Això forma part de ser Església samaritana, per dir-ho amb paraules del Papa Francesc, que acompanya i guareix les ferides de tants contemporanis nostres que

pateixen. És una cosa que encaixa plenament amb la tradició benedictina que estableix que tota persona ha de ser acollida com si fos el mateix Crist.

Per a força comunitats europees de la Congregació, més que en altres continents, la celebració d'aquests cent cinquanta anys coincideix amb un moment de feblesa notable, a causa de l'envelliment, la disminució de vocacions i la manca de relleu generacional. Es tracta d'una situació no sempre fàcil d'aconduir i que comporta força patiment. De tota manera, amb l'ajuda del Senyor, cal procurar viure-la no amb desil·lusió i frustració sinó com una nova crida del Senyor a viure una "kénosi" que comporta fe, humilitat i generositat. Molts germans i germanes d'aquests monestirs continuen aportant joiosament el millor d'ells mateixos per continuar sent fecunds en l'amor malgrat l'edat avançada i les xacres. I continuen testimoniant l'alegria de servir el Senyor i els germans. També aquest és un moment de gràcia dins el pla d'amor que Déu té per a cada comunitat i per a cadascun dels seus membres, ja que es tracta de viure comunitàriament, des de la fe i l'esperança, el misteri pasqual d'anorreament, mort i resurrecció. Així Déu continua sent glorificat a tota la Congregació, mentre avança cap al seu segon centenari.